

Algunes de les alumnes de l'escola Olof Palmer.

El taller amb les màquines es va montar a la Escuela de Mujeres Olof Palmer, que està en Hagunia (El Aaiún). Totes eren xiques joves amb ganes d'aprendre. Algunes d'elles venien a l'escola cada matí caminant pel desert més d'una hora. Parlaven en hasania (dialecte àrab que es parla allà), per això tenia un traductor, Dut, que va ser de gran ajuda per a mí. Vos diré el nom d'algunes d'elles: Natu,

Fatimetu, Duja, Enguia, Nuha, Mentu, Alia, Maria i Mumma, la directora de l'escola.

Començàvem a treballar a les 9 del matí fins a les 6 de la vesprada. Menjàvem a la mateixa escola i per les vesprades sempre feien el té. Jo crec que el té és el llaç d'unió d'aquest poble. És un ritual. No hi ha pressa. El que sobra allà és temps. S'ha d'assaborir més el seu procés que el seu gust. Són tres tés els que es prenen cada vegada. El primer amarg com la vida, el segon dolç com l'amor i el tercer suau com la mort, tal com diu una dita saharauí. És tot un esdeveniment vore a una dona saharauí, vestida amb la melfa, fer el té. Sense presses, parlant i gaudint de la companyia, perquè mai es pren el té sol, ja que sempre hi ha molta gent al voltant del té. És costum fer

visites sovint als familiars i amics per parlar a la vegada que es pren el té.

Quan un ve de fora, et pregunten discretament com es veu des de fora la seua situació. Agraixen molt quan veuen que estàs informat sobre el seu problema.

La seua amabilitat és la principal virtut, t'ho donen tot i no esperen res a canvi. Ho compartixen tot, tant el menjar com el treball.

El treball als campaments està organitzat de manera que cadascú és responsable de les faenes assignades. Tot i sabent que no rebran un salari, ja que no hi ha moneda pròpia, treballen per tindre la satisfacció del deure complit i per aconseguir la supervivència i prosperitat (a nivell educatiu, sanitari, social, ...) del seu poble.

M'he quedat admirada de com estan d'organitzades les dones i com s'ajuden entre elles.

Així he passat estos dies en els campaments junt a les dones de Hagunia. Vos puc assegurar que ha sigut un plaer per a mí,

malgrat les incomoditats i carències de tot tipus que hi ha allà. Però tot això, recompensada amb la seua amabilitat, el fet de sentir-te entre ells quasi com a casa i el vore les cares d'alegria de les dones per aprendre el funcionament de les màquines i poder fer-se les seues pròpies robes.

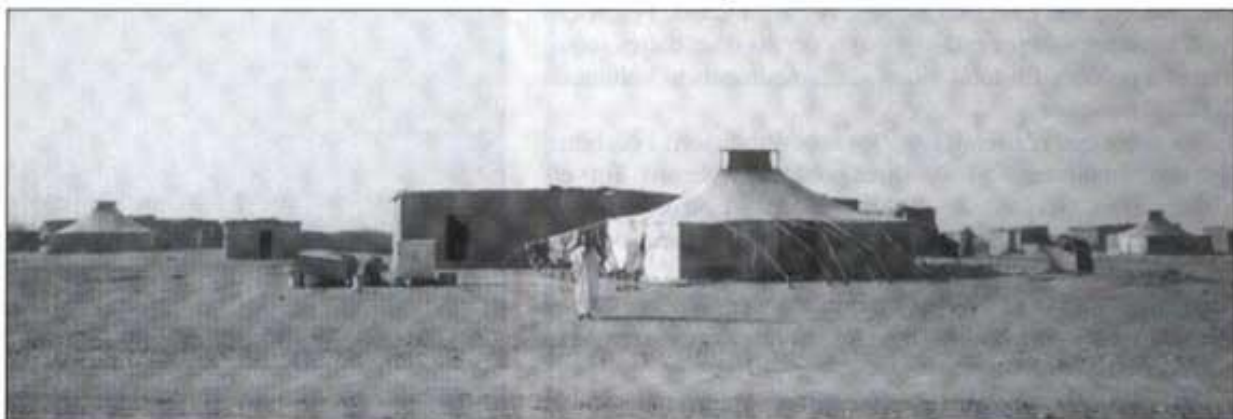
Finalment, dir-vos que eixes dones saharauis volen

donar les gràcies a les dones covarxines que van oferir desinteressadament les seues màquines tricotoses per a que altres poguen fer-les treballar.

Per la meua part, també vos agraïsc la vostra ajuda perquè sense ella no haguera pogut portar a terme aquest projecte. Projecte que no ha fet més que començar, ja que se seguiran enviant màquines i llana en pròximes caravanes. Tot per a poder alimentar aquest gran projecte anomenat "Teixint el futur", que té la seu en l'escola 27 de Febrero, on està la Unió Nacional de Mujeres Saharauis.

Juana, ajudant a les dones saharauis a construir la Haima.

Esta és la Haima de la família Zein, on jo vivia.